

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

LA RIALLA DE L'EMPERADOR

De les rialles... ne venen ploralles

A la capsalera del llit de França

O insistirem mai abastament. Encara que obtinguem la victòria en aquesta guerra material, haurem de sostenir després una guerra espiritual, més terrible i trascendent. L'Azorín, en un article de *La Vanguardia*, cita unes frases de l'Hervé aludint a la França nova, qui sorgirà d'aqueixa commoció. L'Hervé, dit sia tot passant, està ja fent un paper innoble, perquè ha confós la defensa de la llibertat amb el servilisme, i sembla que's vol fer perdonar la seva vida anterior... Pas joli, ça, mon cher...

Se podria donar el cas (i hem d'evitar-ho a tot preu) de que la derrota d'Alemanya portés una victòria de l'esperit alemany, qui s'hauria possessionat de França. Bé comprendreu que no és el territori francès, la materialitat francesa, lo que'ns inspira l'excelsional ansietat que sentim per la derrota germànica. Lo que defensem es l'espiritualitat francesa; an aqueixa alada ideologia aludim quan diem, tot simplement, França; com també a una idealitat i no a una part del món aludim quan diem Europa. No volem parlar tampoc d'una França abstracta, vaporosa, sinó de la França política, fruit de la Revolució i de la República. No hi ha error possible. Els francesos s'han ofert com a representants de la llibertat, del civilisme, contra l'opressió, el militarisme, el César. Si després de la guerra resultés que ha passat a ells (per reacció catòlica) aquesta significança, la decepció de tot el liberalisme internacional no tindria límits: tothom aculliria el resultat com una estafada sense precedents, com una gran rifada (perdoneu el vulgarisme). La sang perduda clamaria al cel. ¿Per això els propis nihilistes esclaus haurien fet el sacrifici de la llibertat de Rússia a la llibertat de França, la gran patria occidental? Aquests dies mateixos acabo d'acompanyar al tren un antimilitarista, víctima passada de la llei de jurisdiccions, el qual s'ha allistat en els exercicis francesos com a voluntari, als trenta cinc anys!

Abans de la guerra, lo trist era que'l kaiser comandava de fet sobre França, perquè obstruïa la marxa gloriosa del país envers la total emancipació civil, imposant-li necessàries defenses de guerra. Quan arriben a les meves mans aqueixes ciniques fulles de propaganda germànica on se vol provar que l'agressió ha partit dels aliats (com si el món fos un remat d'imbècils, i oblidant que l'única excusa de les guerres de conquesta està en la propia gallardia de l'atac *perque si*), penso: el més fort argument en favor de la noblesa de França està en que aquesta nació no podia mai voler la guerra, perquè arriscava dues derrotes: la dels seus soldats i la del seu règim. Tota República moderna és consubstancial amb la pau... Ja ho deia el propi Marcel Sembat, avui ministre: «Feu un rei, o feu la pau».

Si Alemanya ja influïa damunt França abans de la guerra (recordi's el conflicte entre la llei dels tres anys i els principis de la puresa radical) figurei's lo que seria, després de la guerra, una imitació bàrbara de l'esperit germànic, victoriós o vençut. ¿No en romandrà res, feta la pau, d'aqueixa immoralitat profunda de les guerres? ¿No se'ns haurà encomanat la malura epidèmica que enclou aqueix vocabulari a que ja ens acostumem, *ala dreta, ala esquerra, canó de 75, canó de 42*, i aqueixa avidesa de baixes, quantitativa set d'homicidi, voluntat inassaciable d'extermini i destrucció? Jo mateix, amics meus, no havia mai sentit amb tanta fervor el sentit d'aqueixa paraula en son valor bèl·lic: l'ENEMIC.

Ara comprenc bé la significança del Diable, com a trassumpte cristià de l'Adversari etern. Es això: l'Enemic...

I bé: hi ha aquí una indubtable perversió progressiva de l'ànima. Es un corc, és un verme de corrupció, qui demà serà pululament pestífer sobre el cos de la Ciutat. No en volem tenir, d'Enemic, perquè l'odi contra ell ens envileix! I aquest crim, el crim d'haver-nos fet odiar, és la més forta de les nostres acusacions contra la furia tudesca.

¿On es ja, on es la França hospitalaria, oberta, verge de recel envers l'estranger, la

terra qui abans franquejava les fronteres perquè se sentia patria de tot el món? Ara és un camp de dolor, una terra invadida, propicia a totes les vacilacions i crisis de la febre, a totes les inseguretats futures de la convalescència.

¿Una França nova, ciutadà Hervé? Com s'entén? Aleshores podriem dir que'l kaiser ha alcançat victòria sobre la França radical i civilista, ja que ha bastat l'avenç de les tropes germàniques per a fer-la tombar... Guillem II hauria fet el cop d'Estat que Boulanger o Roget no gosaren intentar. ¿Es que un principi pot ésser destruït pel gest d'un emperador? La França lluita en defensa de aqueix principi, i sols amb aquest principi pot salvar-se. Una França nova, ciutadà Hervé, és possible que no'ns interessés...

***

Ja sé, ja sé. ¿Com ens treurem de sobre (me dieu) aquests catòlics qui són vinguts del desterrament, a ajudar-nos contra l'Enemic? Ah! Mentres nosaltres, homes de l'universalisme llibertador, estrangers qui teniem per super-patria la França, mentres nosaltres sufríem amb el dolor de la terra francesa, els homes de l'altre universalisme, el pseudo-universalisme catòlic, seguïen amb fruïció l'avenç, avassallador dels exercicis alemanys i assaborien amb delectació morosa l'aclamament de França. Ciutadà Hervé, per la memoria del vostre passat; si aquests catòlics regressats a França volen quedar-s'hi, que s'hi quedin com a ciutadans, ja que com a ciutadans ningú els en ha expulsats! Però si lo que volen que s'hi quedi és l'esperit del vell domini, el kaiserisme interior i solapat que porten, doneu-los gracies davant les banderes per llurs actes de guerra, ompliu-los el pit de condecoracions; coroneu de llorers i flors les armes fumejantes; i després, com a romans heroics i severs, senyaleu-los altre cop la frontera! Sols així provaràn el desinterès sublim de llur conducta; sols així afeïràn una bella acció de sacrifici a l'heroisme. En canvi, la República serà digna dels qui l'hauràn defensada per ella mateixa i no per a trair-la després, com a espies en el propi territori, al servei del kaiser de Roma, ja que no al servei del kaiser de Berlín...

GABRIEL ALOMAR.

FOC NOU

PER a reconstituir el partit republicà de Catalunya, mai més bona ocasió que ara. Els elements sans que han de formar-lo han quedat lliures de tota mena de compromís, al desaparèixer o afeblir-se els partits a que perteneixien.

Perque, actualment, no queda a Barcelona cap dels partits republicans que tingueren, un temps, força robusta i organització quasi perfecta.

L'antic partit d'Unió Republicana ha quedat esmicolat, arreconant-se les engrunes en microscòpics casinos, i ensajant alguns dels seus elements, amb més bon desig que fortuna, la creació a Catalunya del partit reformista.

De l'històric i gloriós partit federal! ja no se'n canta gall ni gallina. Els homes prestigiosos que li donaren vida, han mort, com en Vallès i Ribot, o s'han anul·lat, com... no val a senyalar.

El partit progressista s'ha dissolt igual que un bolado, i ni torturant l'imaginació atinariem en un nom de mitjà prestigi, entre'ls quatre i el cabo que guarden la petaca d'en Ruiz Zorrilla.

La poderosa U. F. N. R. ha quedat reduïda a una pobriçona X. Es difícil averiguar qui la compon, actualment, i quina orientació segueix. Els homes que se la passen de mà en mà, tampoc saben on van ni lo que volen.

Fins el partit radical, que era poderós i fort perquè tenia l'home, està minat per tan fondes divisions i destroçat per tan miserables envegetes, que ja no pot conceptuar-se com un partit d'esperançadora acció, i cal pensar en aprofitar els valiosos elements que contenia.

El nombrós partit republicà de Catalunya no té avui, doncs, una representació organitzada que pugui vantar-se de representar-lo; és, doncs, arribada l'ocasió de reunir als elements purs de totes les fraccions dissoltes, per a formar amb elles un partit ben republicà i ben amic de Catalunya, el qual, al careixer d'història, careixerà també de motius per a ésser combatut.

No creiem que'ls republicans s'avinguin a viure en l'actual inacció, perquè això equivaldria a conformar-se amb la mort definitiva.

Homes i elements existeixen amb prou prestigi moral i prou capacitat per a emprendre l'hermosa tasca d'encendre el foc nou del republicanisme català.

Que hi hagi qui aixequi bandera, i nosaltres ens hi sumarem amb l'entusiasme i el desinterès de sempre.

JEPH DE JESPU

LA CULPA D'ALEMANYA

Teories germàniques

DINS la mateixa brutalitat, l'actitud d'Alemanya seria en certa manera grandiosa si aquesta nació tingués la gallardia de proclamar davant del món els seus sentiments. Fent-ho així, l'Alemanya diria amb veu terrible i orgullosa: «Sí; jo he preparat aquesta guerra i l'he provocada. Vui dominar el món i aixecar el meu poder incontrastable damunt les ruïnes dels pobles vençuts. Vui ésser senyora de l'humanitat i posar tots els homes sota'l jou material i espiritual de la raça germànica, que és la raça escollida per Déu. Vui la guerra, perquè vui dominar, i vèncer, i ésser la nació més poderosa i forta que l'història hagi vist mai!».

Aquest llenguatge fóra el del kaiser, el del canceller, el dels polítics i el dels periòdics alemanys, si tinguessin el coratge de declarar els seus convencions i les propies intencions. Mes, en lloc d'usar aquest llenguatge bàrbament sincer, els alemanys parlen i escriuen amb baixa hipocresia. La hipocresia és, en els moments actuals, lo que'ns fa més odiosa l'actitud d'Alemanya.

¿Per què els alemanys volen convèncer al món de que la guerra l'han preparada la Rússia, o l'Anglaterra, o la França? ¿Per què intenta cercar ineptes excuses a la violació de la neutralitat de Bèlgica? ¿Per què s'obstina en negar els horrors que han comès els seus exercicis? Els que coneixen el pensament germànic contemporani saben prou que aquest pensament està d'acord amb la conducta actual de l'imperi. Totes aqueixes coses que'ls alemanys, per conveniències diplomàtiques, volen negar, les han defensades o justificades en els seus llibres més famosos. Poden negar—ben inútilment!—els fets. Però no poden esborrar les paraules estampades.

Nosaltres volem reproduir-ne algunes, de aquestes paraules de vergonya. Són paraules de personalitats eminentes i cèlebres. Escolteu, amics... Els propis alemanys parlen.

De l'historiador Traitsche:

«El fort ha d'aixafar al feble».

«L'ocasió favorable per a atacar a un poble veí és una veu divina, que ha d'ésser atesa. Com? De qualsevol manera, perquè l'èxit ho lligitima tot».

De Delbrück:

«Quan una finalitat s'aconsegueix per medi d'una estratagem, s'ha de beneir l'estratagem... Beneïda sigui la mà que va escriure les línies del telegrama d'Ems!», o sigui aquell telegrama falsificat que feu esclatar la guerra franco-prussiana de 1870.

Del general von Bernhardi (que mana un dels exercicis alemanys en la guerra actual).

«Essent la guerra, no sols una part de l'humanitat integra, sinó també una gran influència civilizadora del món, és el dever de tot Estat i de tot ciutadà preparar-se per a la guerra».

«Produir la guerra és, no sols un dret, sinó un dever moral i polític de l'home de Estat».

«No més podem arribar a la nostra meta assegurant la nostra posició a Europa de tal

manera que ningú, en lo futur, pugui disputar-la».

«Es precis aixafar a França en tal forma que mai més pugui interposar-se en el nostre camí».

«Altra qüestió suggerida per l'actual situació política és si els tractats polítics fets a principis del segle passat baix diferents condicions poden o deuen ésser observats permanentment». (El general teutó al·ludeix precisament al tractat que estableix la neutralitat belga).

Això han escrit els alemanys. I ara de les paraules han passat als fets. ¿Per què s'entocudeixen en negar-los amb poc nobles desfiguracions?

FULMEN

Els savis alemanys i la guerra

U NS quants professors d'universitats i instituts, uns quants directors de museus i biblioteques, uns quants savis en tots els rams, uns quants intel·lectuals, en fi, de pura soca tudesca, com a «representants de la Ciència i l'Art» de la seva nació, han dirigit una protesta, no res menys que a tot el món civilitzat.

Aquests representants fan a saber a tot el món civilitzat que Alemanya és ignocenta i pura com un nadó, que guanya sempre, que els belgues són uns murrís i el kaiser un super-home; el sobirà més pacifista de la terra, que no ha violat res, que tot lo que ha destruït tenia que destruir-se, que la guerra és la guerra, que no existeix el militarisme germànic i sí sols setanta mil·lions d'alemanys que volen guanyar-se la vida honradament, i que la lluita actual s'acabarà en profit d'ells, i serà duta a terme amb tota la cultura i tot l'honor més refinats, i això ho garantitzen amb el seu nom i la seva honra.

El tot del document és, emperò, de gent indignadíssima. Hi involucren queixes i acusacions, i es diria que'ls respectables savis que'l firmen, han fet de periodistes en nostres diaris jaumins una gran temporada.

En realitat, els «representants de la Ciència i de l'Art» tudesca, diuen lo mateix que venien a dir els comerciants de la seva terra en les circulars de propaganda que tan pròdigament enviaven a la clientela dels països neutrals; diuen lo que'ls vulgars germanòfils d'aquí, molt menys que en Cirici Ventalló.

Es evident que'l savi alemany, quan se surt de la seva especialitat, pot ésser un petit fonograf imperial, subjecte a una disciplina i a una consigna.

Veritat que sembla que entre'ls firmants hi ha noms de gran prestigi; mes—què diable!—volen dir que contra aquesta vinticinquena de celebritats tudesques, no'n trobaríem deu vinticinquenes més, de tanta autoritat, honor i prestigi com ells, que diguessin lo contrari?

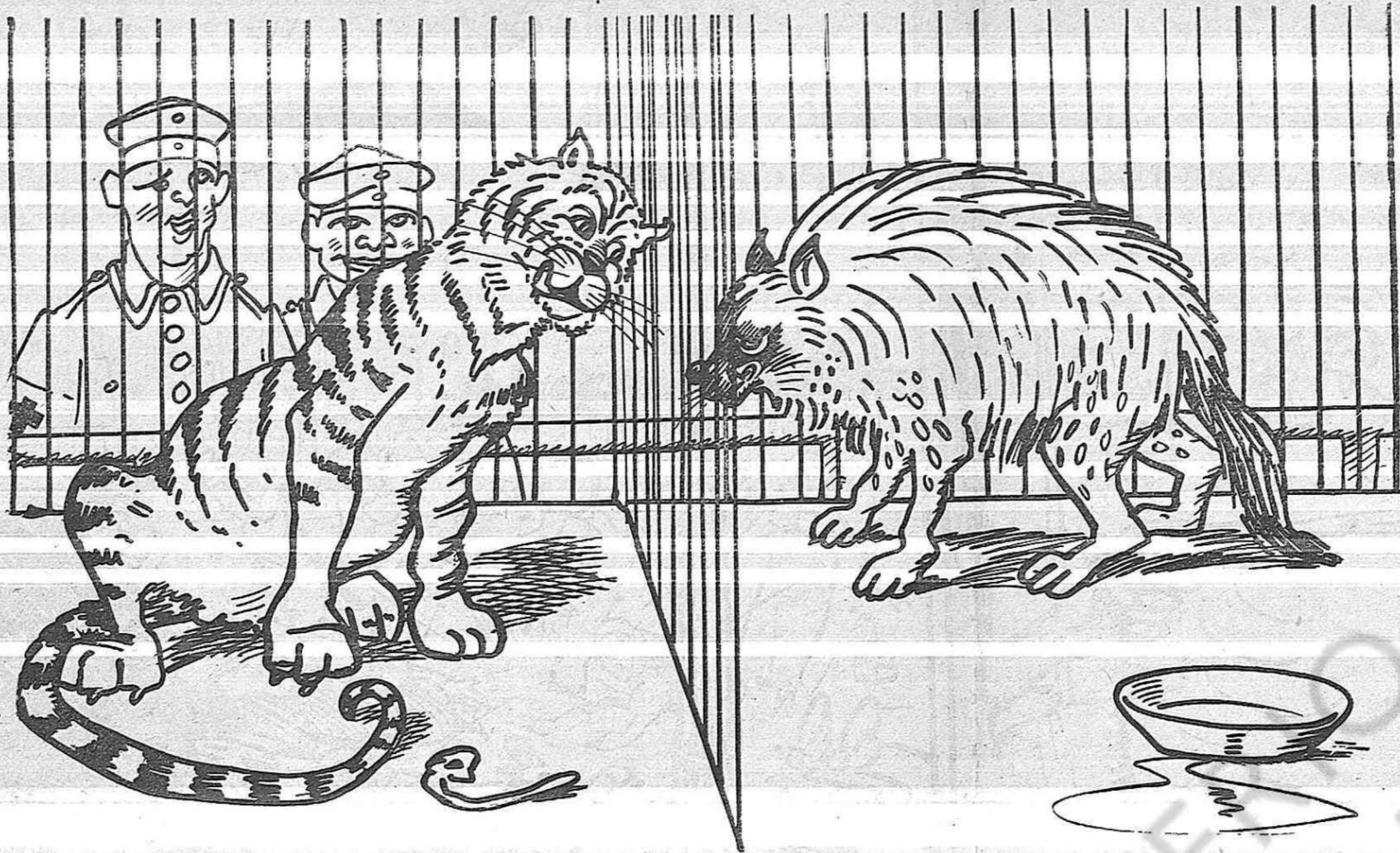
Es clar que tindrien que ésser belgues, francesos, anglesos i russos; però mediteu que l'infal·libilitat no té patria, i que lo mateix perden el temps els grans homes que'ls petits.

Vaja, què juguem que a Espanya es recullen cent firmes, entre doctors, catedràtics, artistes, metges i filòsofs, assegurant que en Cambó i en Weyler són dos grans homes? I, no obstant...

X. X.

ENTRE FERES

La Hiena.—Com và això, amic Tigre?

El Tigre.—Malament, noia. D'ensà que aquests teutons ens han pres l'ofici, ja no'ns admira ningú.

Sonata LCIX

INC un cap com tres tabals, i és el somniar; abans de anar-me'n al llit vareig fer-me un tip de notícies de la guerra, vaig adormir-me i als deu minuts ja'm

teniu vestit de soldat francès i ficat en una trinxera.

Mare de Déu! quins horrors. Anavem tots bruts i espellifats; ens escanyavem de set i semblavem més negres que'ls senegalesos, d'emascarats de pólvora.

A mi em molestava molt la sensació d'un mitjó estripat i recargolat dintre la sabata dreta. De tant en tant aixecava la cama, i la movia cap endarrera, com si volgués tirar guitzes. Però aleshores el tinent me mirava d'una manera estranya, i novament jo devenia correcte.

Primer va preocupar-me molt la manera de mirar d'aquell tinent; ficsant-m'hi, ficsant-m'hi vaig lograr treure'n l'entrellat del misteri aquell de la mirada aquella. El tinent me mirava a través d'un vidre esquerdat. Els vidres dels séus lentes no havien pogut resistir, sense petar-se, l'espetic d'una bomba enviada per la Germania mater.

Sobeu lo que és estar-se una temporada dintre un pou? Horrible! Ho dic perquè ho he somniat dormint que és igual que haver-ho viscut despert.

Hi hà una gran humitat. Tot fa pudor; la terra, tu, els companys, els jasos de palla molls... Tot put, tot. Adhuc l'aigua.

Devegades plou. Això té ventatges i inconvenients; les primeres són que, alçant la cara al cel, arribes a esbandir-te-la; els segons és que't quedes amb la roba mullada primer i després encartonada, que acabes de fer oposicions per assolir un reuma.

Aquesta nit hem disparat seguit una hora i una altra hora. Els alemanys ens envestien amb molta rabia. Arribaven fins a nosaltres amb el cabell ericat, els ulls fòra del cap i la boca oberta. Tenien els queixals molt llargs i punxaguts; alguns treien la llengua.

Però nosaltres: Rrrrum! Rrrrum! Rrrrum! I tenien de guillar.

A l'últim, s'ha fet fosc; el tinent del vidre esquerdat ens ha fet menjar un mos i ens ha enviat a geure. Tots han dormit menos jo, que somniava.

Assegut sobre'l parapet, el tinent s'anava mirant una lluna molt grossa, que sortia de detrás les trinxeres alemanyes.

Ha canviat de cara, li ha caigut el mostatxo, els ulls se li han fet rodons, les celles li han pujat front amunt i s'ha esblaimat... esblaimat, fins a esdevenir blanc del tot.

Aleshores l'he reconegut: era Pierrot, que servia en l'exèrcit del séu país. No sé d'on ha tret una guitarra, i, per sobre'l campament francès, una veu dolça ha sonat:

«Bon soir, madame la Lune,
Bon soir!
C'est votre ami Pierrot».

Estic segur de que an ell no'l mataran; però, de totes maneres, Enric, porta una absenta. Vui beure a la seva salut.

MORITZ XV

ESPURNES

Un burret i una sardina neaven entre dugues aigües. De prompte, xap!... un gran barco, dels més grossos que's fan ara, s'enfonza a la seva vista, partit com una magrana.

Déu minuts passats apenes, se repeteix l'espectacle: un según barco, tan maco com el que de veure acaben, baixa a l'abim, fet a troços, com una immensa piltrafa. Transcorre una curta estona i plaf! se n'enfonza un altre, també gros, també magnífic i també obert per tres bandes. —Què és això?— diu el burret, sorprès per tan gran desastre. —Aquests barcos, qui els enfonza? —Els homes— respòn amb calma la sardina.

—Bò! I per què?
—Perque's perdin. —Vés! M'enganyes.

—T'ho juro. M'ho va dí un congre que ha corregut moltes platjes i beu sempre en bones fonts. —Vaia, vaia, vaia, vaia!— fa el burret, movent la cua: —Si això que'm dius és exacte, caldrà confessar que'ls homes són més burrats que jo, encara

Li han entrat lladres a casa; se li han emportat el llit, l'armari, la calaixera, les cadires; tot, en fi. Calculeu, el pobre Llätzer, si n'haurà quedat de trist al contemplar la «neteja»

del séu desventurat niu. —Mireu, mireu—exclamava, somicant i amb ulls febrils:— Mireu, els pillos, com m'han desmobilitzat el pis!...

Segons notícies d'Amèrica, l'Alcalde de Nova York ha apagat el llum elèctric que a l'entrada d'aquell port alçava, triomfant, l'estàtua que tothom coneix bé prou. —Fòra gastosi!— ha dit l'home, deixant sense llum «al món»:— Per les coses que ara passen, malaguanyada claror!...

Quins canvis porta la guerra!... Vareig entrà ahí a la tarde en una escola. Els alumnes precisament començaven la classe de Geografia, i... mireu si'n són de sabies les nostres gentilíssimes criatures: —Vamos a ver, preguntava el mestre a un nen:—Inglatera, ¿sabe usted en dónde se halla? —En medio de un gran fandango— deia el deixeble.

—Alemania— tornava a preguntà el mestre— ¿qué produce, en grande escala? —Muertos, bombas y cañones. —Y diga: ¿cuál es de Francia la capital? —Pues... Burdeos. —Y la de Bélgica? —El Havre.

C. GUMÁ

LA GUERRA

Dia 16 d'octubre

Se reben noves que indiquen que la situació de l'exèrcit aliàt és molt favorable a França. L'enemic ha reulat en la ribera esquerra de Lys, en la regió de Lens i entre l'Oise i el Mosa. S'han pres varies trinxeres prussianes i a l'est de verdun han sigut reitorats els alemanys.

A Bèlgica les tropes del kaiser se dirigeixen vers Ostende. A Rússia continuen els combats desde prop de Varsovia, seguint el Vístula i el San, fins Przemysl, i més cap al sud, fins a Dméster. Les pluges han paralytat les operacions en la frontera de Prussia oriental.

Els alemanys tornen a bombejar la catedral de Reims.

Els japonesos van a començar el bombeig de Kiao-Tcheu.

Dia 17

Se reb la notícia de que en el mar del Nort un submarí alemany ha tirat a pico el creuer britànic Hawke, salvant-se no més 49 homes dels que formaven la tripulació.

De França vénen confirmades les notícies dels avenços dels aliats del dia anterior. L'ala esquerra s'extén ara a tota la regió compresa entre Iprés i el mar.

Les forces russes setiadores de Przemysl han intimat la rendició de la plaça. Els setiats s'han negat a entrar en negociacions.

Dia 18

La situació segueix igual, a França. Els aliats han ocupat Leurbois i els alrededores d'Armen-tières. En les regions d'Arras i Saint-Mihiel, les tropes anglo-franceses han avançat un poc.

En tot el front de la Prussia oriental la situació és la mateixa dels dies anteriors. Els alemanys i austriacs estan a la defensiva.

Els supervivents del creuer Hawke han sigut recollits per un vapor norueg.

Els alemanys han ocupat Gante i Ostende.

Dia 19

La darrera nota oficial francesa diu que l'ala esquerra dels aliats ocupa, ara, un front que va de Givenchy a Promelles. En el nord d'Arras han guanyat molt terreny. En els altres llocs la situació segueix igual.

En la regió d'Iser els belgues han refusat l'atac dels alemanys, que intentaven passar aquell riu.

L'exèrcit austriac, que havia penetrat en territori serbi, ha sigut derrotat prop del riu Drina. A Galitzia continuen els combats al sud de Przemysl. En varis atacs a la baioneta, els russos feren presoners a 15 oficials i 1.000 soldats austriacs.

Dia 20

Les operacions generals, a França, segueixen favorables als aliats, que avancen cap a Lille. En el nord d'Arras continua la lluita amb encarnicament; en la regió de Chanines han avançat quelcom i així mateix en Alsacia.

En Bèlgica, a l'est de Dixumde, l'exèrcit ha refusat varis atacs dels alemanys i s'ha guanyat terreny, arribant fins a Roulers.

Res de particular en els altres països en guerra.

Dia 21

Els alemanys que operen en Bèlgica no han passat encara l'Iser, on se defensen bravament els belgues. En la regió d'Ipres s'estàn lliurant furiosos combats.

En el Mosa els aliats han refusat a l'enemic, guanyant la península dita «Camp dels romans». En altres indrets del front de batalla, les forces franco-angleses han conseguit algunes ventatges.

D'Alemanya confirmen la destrucció de quatre torpillers per un creuer anglès.

Dia 22

Les noves que arriben de França no acusen res de nou. Els alemanys han sigut refusats en Niuport Dixumde i Labassée.

Els japonesos han tirat a pico un torpiller alemany, al sud de Kiao-Tcheu.

L'exèrcit alemany, que's dirigia a Varsovia, ha sigut derrotat, deixant en poder dels russos molts presoners.

RESUM

Com se veu, els alemanys segueixen cercant el camí de París pel nord de Bèlgica. Aquells cent mil homes que's volien estalviar, violant la neutralitat d'aquella nació, s'han convertit en trescents mil perduts en operacions secundaries, que per ara no'ls encaminen pas vers l'objectiu primordial.

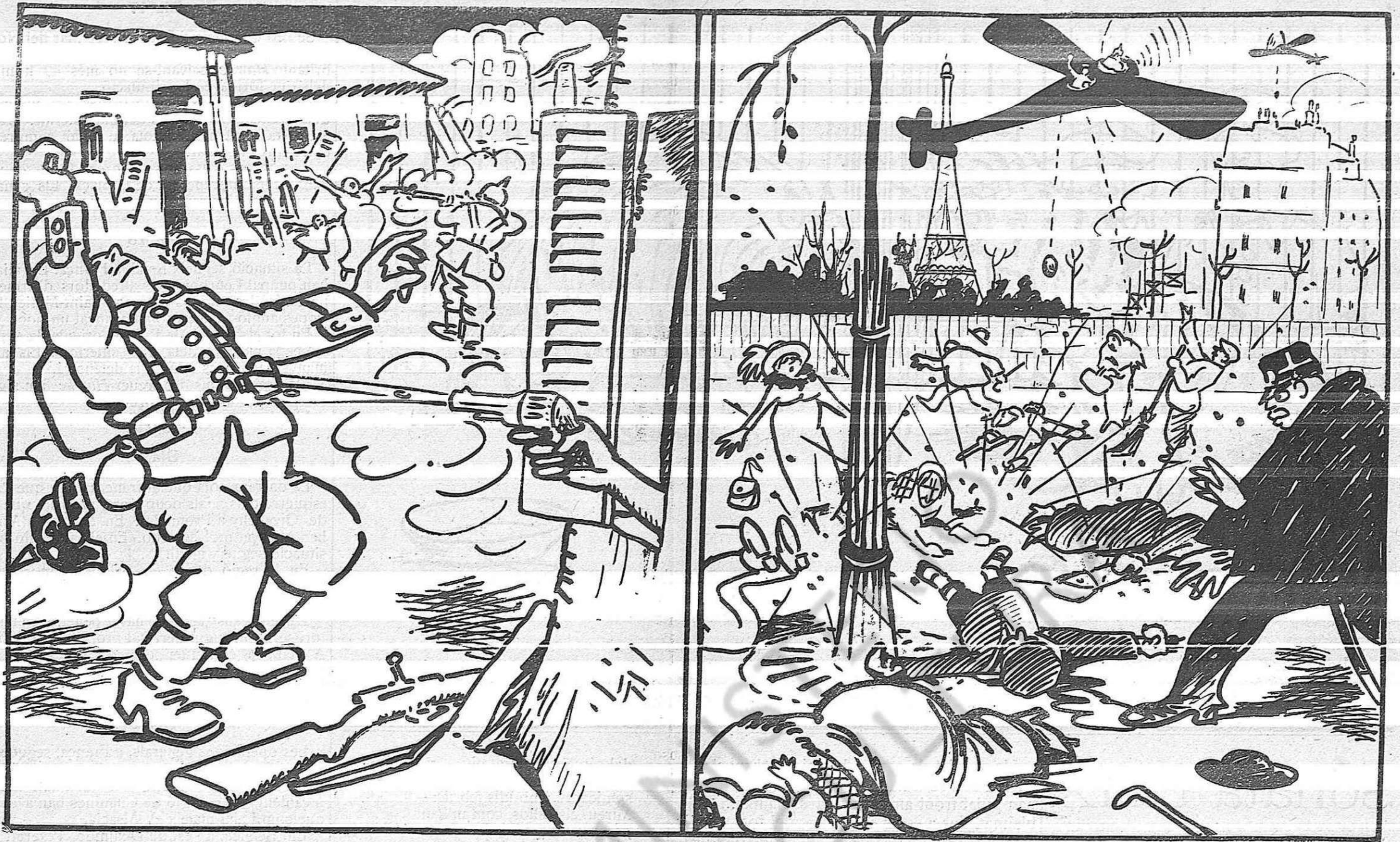
El darrer combat naval entre anglesos i alemanys, ha demostrat clarament que, en lluita franca, les coses anirien molt malament per a la marina de guerra germanica.

ER fi hem sortit de dubtes. El divendres, 30 del corrent, s'obriràn les Corts. Perque'l senyor Dato haurà escullit precisament aquell dia? Mirin-se amb detenció el calendari i compendran l'imprudencia que comet el govern al designar per a l'obertura del Parlament una data tan rara.

Vagin reparant:
Dia 30, divendres.
Dia 31, «San Quintín».

“La guerra és la guerra”

Segons els alemanys, això és un crim

Segons els alemanys, això és un ardit de guerra

Dia 1 de novembre, castanyes.
Dia 2, els Morts.

Ara diguin: una cosa que comença en divendres, que l'endemà ja té un *San Quintín*, que al dia següent reb castanyes i que a continuació tropeça amb els morts, com és possible que no acabi malament?

Muley Hafid, l'ex-sultà del Marroc, ha fet una breu excursió per França. I al passar, de retorn, per Espanya, li ha agradat tant la nostra terra, que diu que té el propòsit d'adquirir una finca a Algeciras per a anar-hi a viure.

Això sí que és ben bé el món al revés. Ahans el pervenir d'Espanya era a l'Àfrica. Ara sembla que'l pervenir d'Àfrica és a Espanya.

A Grècia hi ha hagut un espantós terratrèmol que, a més d'enrunar nombrosos edificis, ha ocasionat centenars de morts.

Pobres grecs!... Ells que, sollicitats pels uns i pels altres, no sabien si ficar-se en l'actual guerra o mantenir-se neutrals, ara es troben en situació de respondre d'una manera definitiva.

—Per què hi hem de pendre part en la guerra?— poden dir.—No disfrutem ja de les seves «belleses», sense necessitat de moure'ns de casa ni mobilitzar cap soldat?

Vaja, el senyor Bugallal, ministre dels quarts, ja'ns ha clavat la píldora.

El dèficit d'aquest any arribarà a 100 milions. Lo qual vol dir que, amb tota seguretat, passarà de 150 o 200.

Ja és sapigut que'ls ministres d'Hisenda solen fer, amb els dèficits, lo mateix que les dones amb els anys.

Sempre en confessen menys dels que realment tenen.

Déu i l'Emperador contra les misses.

«Diumenge passat va caure un llamp en l'església parroquial d'Alfau»

Veïam si el Kaiser, també se'l farà séu i se'n alabarà d'aqueix desastre!

Un grapat de mils d'alemanys que's trobaven a Portugal, aprofitant-se de la neutralitat de aquell país, s'han internat a Espanya al veure que aquella República està ja a punt de mobilitzar.

Pobre gent!

Ara estan segurs a casa nostra; però... ai!... ¿on aniran d'aquí vuit dies, quan nosaltres *també* mobilitzarem?

Dónde va lo que zozobra...

Els sempre hi guanyen.

Diumenge passat, a la Mercè, gran ofici cantat per implorar del cel la desitjada pau europea. Ja ho veieu. Fins als temps més calamitosos, tenen ganga els capellans.

Tots els oficis parats, i els *oficis* de les esglésies, en alça!

Imprevisió.

Els seràfics i les seràfiques ovelles de la «Lliga de Nostra Senyora» han començat, en el seu domicili, una serie d'ensaigs de cants espirituals.

Més valdria que s'ensagessin en la construcció de venes i gasses hidròfiles.

S'ha acabat la gana!

Els senyors de la Defensa Social van reunir-se, l'altre dia, per a veure de millorar la situació dels obrers sense feina.

Van acordar remetre al Govern un telegrama. Total, trenta paraules; a una pesseta i cinc cèntims cada quinze: dues amb déu.

Olé, generosos!

Els jaumistes, per boca d'en Mella, han fet córrer que si es trenca la neutralitat, se'n aniran a la muntanya.

Es el temps.

Deuen voler anar a caçar bolets.

Llegim:

«El señor Andrade piensa dejar el cargo de gobernador, con objeto de ocupar su escaño en el Congreso.»

Patriotismo, de segun!

Ell al veure la patria afligida, s'haurà dit: —Ah, jo l'*escaño*.

Justícia militar.

Han sigut castigats amb dos mesos i un dia d'arrest els soldats de quota que assistiren a la entrega de la bandera catalana que'l «Centre de Dependents» va regalar a l'Ajuntament.

L'estimat llegidor se servirà fer-se el comentari.

El comitè de Joventuts Nacionalistes ha escrit al President dels Estats Units, felicitant-lo per haver donat l'autonomia a Filipines.

Està bé.

I la cosa seria del tot rodoneta si al mateix temps hagués escrit al Kaiser donant-li una repulsa per haver-se anexionat la Bèlgica.

Però... té raó que això no podem fer-ho!... som neutrals!

A l'objecte de comprobar l'estat específic de la pólvora, els canons de defensa que tenim a l'«Astillero» han sigut disparats sense conseqüències.

L'estat específic de la pólvora sembla bò. Gràcies a Déu.

Cavallers: R. A. M., Sor Fenix, John Marss, M. Badía, J. P. i C., J. Alemany, C. S., Albert

de Vilafranca, i J. C. i P.: Rebutts els originals que envien amb destí a l'Almanac, i tantes mercès.

Cavallers: Sor Fenix: Totes, pot-ser no; però alguna que altra, quasi bé que sí.—J. P. i M.: Me sembla més propia per al de *L'Esquella*. En fi, veurem.—S. B. i S.: Podria ésser que anés a l'Almanac.—C.: El dibuixet no és conforme.—V. D.: Massa transcendència i massa sobtadesa, en els seus epigrames.—J. Vila M.: La conversa entra en cartera, i allà amb les altres s'espera.—Ll. F. S.: Per a la generalitat dels llegidors, resultaria poc interessant.—F. V.: No sé si ho sab que la neutralitat ja no consta més que en la «Gaceta»... Memories al kronprinz.—S. T.: Lo que en sa carta manifesta és quelcom perillós.—N. A. i M.: No m'acaba d'agradar.—P. B.: No pot anar, no, senyor. Es molt sentit, però molt llarg i molt defectuós.—Pep Carbassa: No posem llenya al foc!... No posem llenya al foc!... Que bé prou que'ns hi enredaran en el fandango bèl·lic.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux n. 25

Dissabte vinent, dia 31

LA CAMPANA DE GRACIA

GRAN NÚMERO EXTRAORDINARI

COMMEMORACIÓ DELS DIFUNTS

ELS MORTS DE LA GUERRA I LA GUERRA DELS MORTS

Vuit planes de text i il·lustració

Déu cèntims